

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Już na wstępie za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące między innymi błędnym przyjęciem, iż strona powodowa udowodniła zasadność dochodzonego roszczenia.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań przypomnieć jeszcze należy, iż w myśl powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Sąd Rejonowy w szczególności słusznie stwierdził, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż ramowa umowa cyklicznego przelewu wierzytelności pomiędzy (...) spółką z o.o. a (...) Akcyjną rzeczywiście doszła do skutku w dniu 24 maja 2018 roku, jako, że wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji przedstawione przez stronę powodową

dowody z dokumentów są wystarczające, aby objęte pozwem roszczenie uznać za zasadne, również z uwagi na treść porozumienia zawartego pomiędzy tymi samymi stronami w dniu 16 sierpnia 2018 rok.

Jak trafnie bowiem podkreślił Sąd pierwszej instancji, powód na potwierdzenie zasadności powództwa przedstawił dowody świadczące zarówno o posiadaniu przez niego legitymacji jak i co do wysokości dochodzonej należności co powoduje, iż w sprawie nie został naruszony art. 509§1 k.p.c. jak to niezasadnie podnoszono w skardze apelacyjnej.

Zważyć należy również , iż skoro wysokość opłat za udzielenie pożyczki wyniosła łącznie 1920 złotych to kwota ta mieści się w limicie o którym mowa w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim co powoduje, iż w takiej sytuacji nie może być mowa nieważności zapisów tego rodzaju uregulować zawartych w umowie pożyczki.

W ocenie Sądu Okręgowego ponadto Sąd Rejonowy nie naruszył art. 6 k.c., trafnie uznając iż zasądzona zaskarżonym wyrokiem kwota zarówno co do zasady jak i wysokości wynika wprost z dowodów przedstawionych przez powoda w toku trwania postępowania. Należy przecież podnieść, iż dopiero w razie przedstawienia przez stronę pozwaną konkretnych dowodów na okoliczność nie istnienia wierzytelności oraz co do innej jej wysokości powództwo mogłoby ulec oddaleniu w całości lub w większym zakresie. Pozwany jednak takich dowodów nie przedstawił co musiało skutkować uwzględnieniem powództwa w wysokości zasądzonej zaskarżonym orzeczeniem. Na koniec należy podnieść okoliczność, że swoje stanowisko Sąd Rejonowy przekonująco i wyczerpująco uzasadnił a argumentację tę Sąd Okręgowy całkowicie podziela co powoduje, że ponowne i szczegółowe jej przytaczanie jest zupełnie zbędne. Zwłaszcza, że w apelacji pozwany ograniczył się w znacznej mierze do powielenia argumentacji przedstawionej już przed Sądem I Instancji i szczegółowo przez Sąd meriti rozważonej.

Z tych wszystkich względów, a także uwzględniając fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu.